



Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

16. srpnja 2015.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Intelektualno i industrijsko vlasništvo – Direktiva 2004/48/EZ – Članak 8. stavak 3. točka (e) – Prodaja robe kojom se povređuje pravo – Pravo na informaciju u okviru postupka zbog povrede prava intelektualnog vlasništva – Propis države članice koji bankovnim institucijama dopušta da odbiju zahtjev za pružanje informacija o bankovnom računu (bankovna tajna)“

U predmetu C-580/13,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Bundesgerichtshof (Njemačka), odlukom od 17. listopada 2013., koju je Sud zaprimio 18. studenoga 2013., u postupku

Coty Germany GmbH

protiv

Stadtsparkasse Magdeburg,

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: L. Bay Larsen, predsjednik vijeća, K. Jürimäe, J. Malenovský (izvjestitelj), M. Safjan i A. Prechal, suci,

nezavisni odvjetnik: P. Cruz Villalón,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za Coty Germany GmbH, M. Fiebig, *Rechtsanwalt*,

— za Stadtsparkasse Magdeburg, N. Gross, *Rechtsanwalt*,

— za njemačku vladu, T. Henze i J. Kemper, u svojstvu agenata,

— za Europsku komisiju, F. Bulst i F. Wilman, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 16. travnja 2015.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 8. stavka 3. točke (e) Direktive 2004/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o provedbi prava intelektualnog vlasništva (SL L 157, str. 45. i ispravak SL L 195, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 74.).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva Coty Germany GmbH (u daljnjem tekstu: Coty Germany), koje je nositelj prava intelektualnog vlasništva, i bankovne institucije Stadtsparkasse Magdeburg (u daljnjem tekstu: Stadtsparkasse), u vezi s odbijanjem Stadtsparkasse da društvu Coty Germany pruži informacije o jednom bankovnom računu.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Uvodne izjave 2., 10., 13., 15., 17. i 32. Direktive 2004/48 glase kako slijedi:
 - „(2) Zaštita intelektualnog vlasništva izumitelju ili stvaratelju trebala bi omogućiti da od svog izuma ili kreacije ostvari zakonitu dobit. Također bi trebala omogućiti najšire moguće širenje djela, ideja i novih znanja i iskustva. Istovremeno ne bi trebala kočiti slobodu izražavanja, slobodan protok informacija ili zaštitu osobnih podataka, uključujući i one na Internetu.

[...]

 - (10) Cilj je ove Direktive usklađivanje zakonodavnih sustava radi osiguravanja visoke, jednake i istovrsne razine zaštite na unutarnjem tržištu.

[...]

 - (13) Potrebno je odrediti područje primjene ove Direktive što je šire moguće kako bi se obuhvatila sva prava intelektualnog vlasništva pokrivena odredbama Zajednice u ovom području i/ili nacionalnim pravom dotične države članice. [...]

[...]

 - (15) Ova Direktiva ne bi trebala utjecati na materijalno pravo intelektualnog vlasništva, Direktivu 95/46/EZ od 24. listopada 1995. Europskog parlamenta i Vijeća o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom prijenosu takvih podataka [(SL L 281, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 7., str. 88.)], Direktivu 1999/93/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 1999. o okviru zajednice za elektroničke potpise [(SL 2000., L 13, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 38., str. 50.)] i Direktivu 2000/31/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2000. o određenim pravnim aspektima usluga u informacijskom društvu, osobito elektroničkom poslovanju, na unutarnjem tržištu [(SL L 178, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 39., str. 58.)].

[...]

(17) Mjere, postupci i pravna sredstva predviđeni ovom Direktivom trebali bi se odrediti u svakom slučaju na takav način da se propisno vodi računa o posebnim značajkama tog slučaja, uključujući i posebna obilježja svakog prava intelektualnog vlasništva i, kada je primjereno, namjernu ili nenamjernu prirodu povrede.

[...]

(32) Ova Direktiva poštuje temeljna prava i drži se načela priznatih posebno u [Povelji Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja)]. Ova Direktiva osobito nastoji osigurati puno poštovanje intelektualnog vlasništva, u skladu s člankom 17. stavkom 2. te Povelje.“

4 U skladu s člankom 2. stavkom 3. točkom (a) Direktive 2004/48/EZ:

„Ova Direktiva ne utječe na:

(a) odredbe Zajednice koje uređuju materijalno pravo intelektualnog vlasništva, Direktivu 95/46/EZ, Direktivu 1999/93/EZ ili Direktivu 2000/31/EZ općenito, a posebno njezine članke 12. do 15.“.

5 Članak 8. Direktive 2004/48, naslovljen „Pravo na informaciju“, propisuje:

„1. Države članice osiguravaju da, u okviru postupaka u vezi s povredom prava intelektualnog vlasništva i kao odgovor na opravdan i razmjeran zahtjev tužitelja, nadležna sudska tijela mogu narediti da informaciju o podrijetlu i distribucijskim mrežama robe ili usluga koje povređuju prava intelektualnog vlasništva treba pružiti počinitelj povrede i/ili bilo koja druga osoba:

- (a) za koju je utvrđeno da na komercijalnoj razini posjeduje robu koja povređuje pravo;
- (b) za koju je utvrđeno da se na komercijalnoj razini koristi uslugama koje povređuju pravo;
- (c) za koju je utvrđeno da na komercijalnoj razini pruža usluge koje su korištene u aktivnostima koje povređuju pravo; ili
- (d) koju je osoba iz točki (a), (b) ili (c) navela kao osobu koja je sudjelovala u proizvodnji, izradi ili distribuciji robe ili pružanja usluga.

2. Podaci iz stavka 1., prema potrebi, obuhvaćaju:

- (a) imena i adrese proizvođača, izrađivača, distributera, dobavljača i drugih prethodnih posjednika robe ili usluga kao i trgovaca na veliko i malo kojima su bile namijenjene;
- (b) podatke o proizvedenim, izrađenim, dostavljenim, primljenim ili naručenim količinama, kao i o cijeni po kojoj su ta roba ili usluge plaćene.

3. Stavci 1. i 2. primjenjuju se ne dovodeći u pitanje ostale zakonske odredbe koje:

- (a) nositelju prava priznaju pravo na dobivanje potpunijih informacija;
- (b) uređuju korištenje informacija u građanskim i kaznenim predmetima koje se priopćavaju na temelju ovog članka;
- (c) uređuju odgovornost za zloupotrebu prava na informacije; ili

- (d) pružaju mogućnost odbijanja davanja informacija koje bi osobu iz stavka 1. prisilile da prizna svoje vlastito sudjelovanje ili sudjelovanje svojih bliskih rođaka u povredi prava intelektualnog vlasništva; ili
 - (e) uređuju zaštitu povjerljivosti izvora informacija ili obradu osobnih podataka.“
- 6 Direktiva 95/46 u članku 2., naslovljenom „Definicije“, propisuje:

„U smislu ove Direktive:

- (a) ‚osobni podaci‘ znači bilo koji podaci koji se odnose na utvrđenu fizičku osobu ili fizičku osobu koju se može utvrditi (osoba čiji se podaci obrađuju); osoba koja se može utvrditi je osoba čiji je identitet moguće utvrditi, izravno ili neizravno, a posebno navođenjem identifikacijskog broja ili jednog ili više činitelja značajnih za njegov fizički, fiziološki, mentalni, gospodarski, kulturni ili socijalni identitet;
- b) ‚obrada osobnih podataka‘ (‚obrada‘) znači bilo koji postupak ili skup postupaka koji se provode nad osobnim podacima, bilo automatskim putem ili ne, kao što je prikupljanje, snimanje, organiziranje, pohrana, prilagođavanje ili mijenjanje, vraćanje, obavljanje uvida, uporaba, otkrivanje prijenosom i širenjem ili stavljanje na raspolaganje drugim načinom, poravnavanje ili kombiniranje, blokiranje, brisanje ili uništavanje;

[...]“

Njemačko pravo

- 7 Zakon o žigovima (Markengesetz) od 25. listopada 1994. (BGBl. 1994. I, str. 3082.), kako je izmijenjen Zakonom od 19. listopada 2013. (BGBl. 2013. I, str. 3830., u daljnjem tekstu: Markengesetz), u članku 19., naslovljenom „Pravo na informaciju“, propisuje:

„1. Nositelj žiga ili trgovačkog naziva može u slučajevima iz članaka 14., 15. i 17. zatražiti od počinitelja povrede da bez odgađanja pruži informacije o podrijetlu i distribucijskoj mreži robe ili usluga s nezakonitom oznakom.

2. U slučaju očite povrede ili ako je nositelj žiga ili trgovačkog naziva podnio tužbu protiv počinitelja povrede, to pravo odnosi se (ne dovodeći u pitanje odredbe stavka 1.) i na osobu koja je, na komercijalnoj razini,

1. posjedovala robu kojom se povređuje pravo,
2. koristila usluge koje povređuju pravo,
3. pružala usluge koje su korištene u aktivnostima koje povređuju pravo ili
4. koja je, na temelju podataka koje je pružila jedna od osoba iz točaka 1., 2. ili 3., navedena kao osoba koja je sudjelovala u proizvodnji, izradi ili distribuciji navedenih roba ili pružanju navedenih usluga,

osim ako ta osoba nije ovlaštena u skladu s člancima 383. do 385. Zakona o građanskom postupku [(Zivilprozessordnung)] odbiti svjedočiti u postupku pokrenutom protiv počinitelja povrede. U slučaju tužbe radi ostvarenja prava na informaciju u skladu s prvom rečenicom, sud može na temelju zahtjeva

prekinuti spor u tijeku protiv počinitelja povrede do rješenja spora u vezi s pravom na informaciju. Osoba koja je dužna pružiti informacije može zahtijevati od oštećenika da joj naknadi troškove uzrokovane pružanjem navedenih informacija.

[...]“

- 8 Članak 383. stavak 1. njemačkoga Zakona o građanskom postupku, u verziji objavljenoj 5. prosinca 2005. (BGBl. 2005. I, str. 3202.), naslovljen „Odbijanje svjedočenja zbog osobnih razloga“, propisuje:

„Svjedočenje mogu odbiti:

[...]

6. osobe kojima su zbog njihove dužnosti, statusa ili profesije povjerene činjenice koje zbog svoje naravi ili u skladu sa zakonskom odredbom moraju ostati tajne, i to samo u vezi s činjenicama na koje se odnosi obveza čuvanja tajne“.

Glavni postupak i prethodno pitanje

- 9 Društvo Coty Germany proizvodi i distribuira parfeme te je nositelj isključive licencije žiga Zajednice Davidoff Hot Water, registrirane pod brojem 968661, za parfumerijske proizvode.
- 10 U siječnju 2011. društvo Coty Germany kupilo je putem internetskog dražbenog portala bočicu parfema sa žigom Davidoff Hot Water. Ono je cijenu proizvoda uplatilo na bankovni račun otvoren u Sparkasseu, koji je naveo prodavatelj.
- 11 Kad je društvo Coty Germany utvrdilo da je kupilo proizvod kojim se povređuje pravo, od dražbenog je portala zahtijevalo da mu otkrije stvarno ime nositelja korisničkog računa na navedenom portalu putem kojeg je parfem prodan s obzirom na to da je prodaja izvršena pod pseudonimom. Navedena je osoba priznala da je nositelj korisničkog računa na dražbenom portalu, ali je zanijekala da je prodavatelj dotičnog proizvoda te je, pozivajući se na pravo neočitovanja, odbila pružiti dodatne informacije.
- 12 Društvo Coty Germany tada se obratilo Sparkasseu i zatražilo da mu na temelju članka 19. stavka 2. Markengesetza otkrije ime i adresu vlasnika bankovnog računa na koji je uplatilo iznos cijene za kupljenu robu kojom se povređuje pravo. Sparkasse se pozvao na bankovnu tajnu i odbio mu je pružiti tu informaciju.
- 13 Društvo Coty Germany podnijelo je tužbu Landgerichtu Magdeburg (Regionalni sud u Magdebourgu), koji je Sparkasseu naložio pružanje traženih informacija.
- 14 Oberlandesgericht Naumburg (Viši regionalni sud u Naumburgu), žalbeni sud kojemu se obratio Stadtparkasse, ukinuo je prvostupanjsku presudu smatrajući da je zahtjev za pružanje dotičnih informacija bio neutemeljen s obzirom na prvu rečenicu točke 3. stavka 2. članka 19. Markengesetza.
- 15 Oberlandesgericht Naumburg smatrao je da iako su Stadtparkasseove usluge, u ovom slučaju vođenje tekućeg računa, bile korištene za izvršenje aktivnosti kojom se povređuje pravo, Stadtparkasse je kao bankovna institucija imao pravo na temelju prve rečenice stavka 2. članka 19. Markengesetza, u vezi s člankom 383. stavkom 1. Zakona o građanskom postupku, odbiti svjedočenje u okviru građanskog postupka.
- 16 Navedeni sud smatrao je da tumačenje tih odredaba s obzirom na Direktivu 2004/48/EZ ne poništava taj zaključak.

- 17 Društvo Coty Germany ostalo je pri svojim zahtjevima te je uložilo revizijski pravni lijek pred Bundesgerichtshofom (Savezni sud). S obzirom na postojanje sumnji u vezi s tumačenjem Direktive 2004/48/EZ i osobito njezina članka 8., Bundesgerichtshof je odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Trebali li članak 8. stavak 3. točku (e) Direktive 2004/48/EZ tumačiti na način da se protivi nacionalnom propisu koji u slučaju kao što je onaj o kojem je riječ u glavnom postupku dopušta bankovnoj instituciji da se pozove na bankovnu tajnu radi odbijanja pružanja, prema članku 8. stavku 1. točki (c) navedene direktive, informacija o imenu i adresi vlasnika računa?“

Dopuštenost

- 18 Stadtparkasse ističe nedopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku navodeći da spor o kojem odlučuje sud koji je uputio zahtjev ne uređuje Direktiva 2004/48/EZ, nego isključivo nacionalno pravo s obzirom na to da se na zahtjev za informacijama o kojem je riječ u glavnom postupku ne primjenjuje postupak u vezi s povredom prava intelektualnog vlasništva, nego je riječ o slučaju očite povrede prava povezanih sa žigom Zajednice. Međutim, takav slučaj nije obuhvaćen Direktivom 2004/48/EZ.
- 19 U tom pogledu valja utvrditi, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 20. svojeg mišljenja, da je zahtjev za informacije, koji je podnesen u okviru postupka u vezi s očitom povredom prava povezanih sa žigom, obuhvaćen područjem primjene članka 8. stavka 1. Direktive 2004/48/EZ.
- 20 Taj zaključak potvrđuje uvodna izjava 13. Direktive 2004/48/EZ prema kojoj je potrebno odrediti područje primjene te direktive što je šire moguće kako bi se obuhvatila sva prava intelektualnog vlasništva pokrivena odredbama Zajednice u tom području i/ili nacionalnim pravom dotične države članice. Stoga treba smatrati da je ta direktiva primjenjiva i na postupak u vezi s povredom prava povezanih sa žigom Zajednice.
- 21 Stoga se zahtjev za prethodnu odluku mora smatrati dopuštenim.

O prethodnom pitanju

- 22 Sud koji je uputio zahtjev svojim pitanjem u biti pita treba li članak 8. stavak 3. točku (e) Direktive 2004/48/EZ tumačiti na način da se protivi odredbi koja u situaciji kao što je ona o kojoj je riječ u glavnom postupku dopušta bankovnoj instituciji da se pozove na bankovnu tajnu radi odbijanja pružanja informacija o imenu i adresi vlasnika računa prema članku 8. stavku 1. točki (c) navedene direktive.
- 23 Kao prvo, iz teksta članka 8. stavka 1. točke (c) Direktive 2004/48/EZ proizlazi da države članice osiguravaju da, u okviru postupaka u vezi s povredom prava intelektualnog vlasništva i kao odgovor na opravdan i razmjerni zahtjev tužitelja, nadležna sudska tijela mogu narediti da informacije o podrijetlu i distribucijskim mrežama robe ili usluga koje povređuju prava intelektualnog vlasništva treba pružiti svaka osoba za koju je utvrđeno da na komercijalnoj razini pruža usluge koje povređuju pravo.
- 24 Navedenu odredbu valja čitati u svjetlu uvodne izjave 17. te direktive prema kojoj bi se mjere, postupci i pravna sredstva predviđeni tom direktivom trebali odrediti u svakom slučaju na takav način da se propisno vodi računa o posebnim obilježjima svakog prava intelektualnog vlasništva i, kada je primjereno, o namjernoj ili nenamjernoj prirodi povrede.

- 25 Kao drugo, iz članka 8. stavka 3. točke (e) Direktive 2004/48/EZ proizlazi da se njezin članak 8. stavak 1. primjenjuje ne dovodeći u pitanje ostale zakonske odredbe koje uređuju zaštitu povjerljivosti izvora informacija ili obradu osobnih podataka.
- 26 Nesporno je da bankovna institucija, kao što je to ona o kojoj je riječ u glavnom postupku, može biti obuhvaćena člankom 8. stavkom 1. točkom (c) Direktive 2004/48/EZ. Također je nesporno da kad takva bankovna institucija priopći ime i adresu jednog od svojih klijenata, riječ je o obradi osobnih podataka, kako je definirana u članku 2. točkama (a) i (b) Direktive 95/46/EZ.
- 27 Nacionalna odredba kao što je to ona o kojoj je riječ u glavnom postupku, koja dopušta bankovnoj instituciji da se pozove na bankovnu tajnu i ne priopći informacije zatražene u okviru građanskog postupka, može biti obuhvaćena područjem primjene članka 8. stavka 3. točke (e) Direktive 2004/48/EZ.
- 28 Članak 8. stavak 1. točka (c) Direktive 2004/48/EZ, u vezi s njezinim člankom 8. stavkom 3. točkom (e), zahtijeva poštovanje različitih prava. Naime, s jedne se strane treba poštovati pravo na informaciju, a s druge strane pravo na zaštitu osobnih podataka.
- 29 Na taj način pravo na informaciju, za koje vrijedi pretpostavka da ga tužitelj uživa u okviru postupka zbog povrede njegova prava intelektualnog vlasništva, čini u dotičnom području primjenjivim i stvarnim temeljno pravo na djelotvoran pravni lijek, koje je zajamčeno u članku 47. Povelje, te osigurava djelotvorno ostvarenje temeljnog prava na vlasništvo, čiji je dio pravo intelektualnog vlasništva zaštićeno u članku 17. stavku 2. Povelje. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 31. svojeg mišljenja, prvo od tih temeljnih prava instrument je koji je potreban za zaštitu drugog prava.
- 30 Pravo na zaštitu osobnih podataka, koje uživaju osobe navedene u članku 8. stavku 1. Direktive 2004/48/EZ, dio je temeljnog prava svake osobe da se zaštite osobni podaci koji se na nju odnose, kao što to jamče članak 8. Povelje i Direktiva 95/46/EZ.
- 31 Što se tiče tih prava, iz uvodne izjave 32. Direktive 2004/48/EZ proizlazi da ona poštuje temeljna prava i drži se načela priznatih u Povelji. Ona osobito nastoji osigurati puno poštovanje intelektualnog vlasništva, u skladu s člankom 17. stavkom 2. Povelje.
- 32 Istodobno, kao što to proizlazi iz članka 2. stavka 3. točke (a) i uvodnih izjava 2. i 15. Direktive 2004/48/EZ, zaštita intelektualnog vlasništva ne bi trebala kočiti zaštitu osobnih podataka pa Direktiva 2004/48/EZ ne može, u načelu, utjecati na Direktivu 95/46/EZ.
- 33 Na taj način ovaj zahtjev za prethodnu odluku postavlja pitanje nužnog pomirenja zahtjeva povezanih sa zaštitom različitih temeljnih prava, odnosno, s jedne strane, prava na djelotvoran pravni lijek i prava intelektualnog vlasništva te, s druge strane, prava na zaštitu osobnih podataka (vidjeti u tom smislu presudu *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, t. 65.).
- 34 U tom pogledu valja podsjetiti, kao prvo, da prema sudskoj praksi Suda pravo Unije zahtijeva da države članice kod prenošenja direktiva skrbe o tome da ih tumače na način koji omogućava osiguranje pravedne ravnoteže između različitih temeljnih prava koja su zaštićena Unijinim pravnim poretkom. Nadalje, prilikom provedbe mjera za prenošenje navedenih direktiva, na tijelima i sudovima država članica jest dužnost ne samo da svoje nacionalno pravo tumače u skladu s tim direktivama nego i da ih ne tumače na način koji bi bio protivan navedenim temeljnim pravima ili drugim općim načelima prava Unije (vidjeti presudu *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, t. 70.).
- 35 Kao drugo, valja navesti da članak 52. stavak 1. Povelje posebice pojašnjava da svako ograničenje pri ostvarivanju priznatih prava i sloboda mora poštovati bit tih prava i sloboda te da iz sudske prakse Suda proizlazi da se mora smatrati da mjera koja predstavlja bitnu povredu prava zaštićenog Poveljom

ne poštuje zahtjev osiguranja takve pravedne ravnoteže između temeljnih prava koja je potrebno pomiriti (u vezi sa sudskim nalogom vidjeti presude *Scarlet Extended*, C-70/10, EU:C:2011:771, t. 48. i 49. kao i *Sabam*, C-360/10, EU:C:2012:85, t. 46. i 47.).

- 36 U ovom slučaju nacionalni propis o kojem je riječ u glavnom postupku dopušta bankovnoj instituciji da se pozove na bankovnu tajnu radi odbijanja pružanja informacija o imenu i adresi vlasnika računa, prema članku 8. stavku 1. točki (c) Direktive 2004/48/EZ, imajući u vidu da iako članak 8. stavak 1. te direktive doista ne priznaje autonomno pravo na informaciju koje bi pojedinci mogli izravno ostvarivati u odnosu na počinitelja povrede ili osobe navedene u članku 8. stavku 1. točkama (a) do (d) navedene direktive, on ipak državama članicama nameće obvezu osiguranja mogućnosti dobivanja te informacije sudskim nalogom.
- 37 Čini se da odredba nacionalnog prava o kojoj je riječ u glavnom postupku, promatrana zasebno, dopušta neograničeno odbijanje s obzirom na to da njezin tekst ne sadrži ni uvjet ni pojašnjenje, a što je ipak na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.
- 38 Takva odredba nacionalnog prava, promatrana zasebno, može na taj način onemogućiti pravo na informaciju priznato u članku 8. stavku 1. Direktive 2004/48/EZ te je stoga, kao što to proizlazi iz točke 29. ove presude, takve naravi da ne poštuje temeljno pravo na djelotvoran pravni lijek i temeljno pravo na intelektualno vlasništvo.
- 39 U tom pogledu, takvo neograničeno i bezuvjetno dopuštenje da se pozove na bankovnu tajnu onemogućuje da postupci predviđeni u Direktivi 2004/48/EZ i mjere koje poduzimaju nadležna nacionalna tijela, osobito kada žele naložiti priopćavanje traženih informacija na temelju članka 8. stavka 1. te direktive, propisno vode računa o posebnim obilježjima svakog prava intelektualnog vlasništva i, kada je primjereno, o namjernoj ili nenamjernoj prirodi povrede.
- 40 Iz toga slijedi da takvo dopuštenje može, posredstvom obveze bankovne institucije da poštuje bankovnu tajnu, bitno povrijediti djelotvorno ostvarenje temeljnog prava na intelektualno vlasništvo u okviru članka 8. Direktive 2004/48/EZ, a u korist prava na zaštitu osobnih podataka koji se odnose na osobe navedene u članku 8. stavku 1. Direktive 2004/48/EZ.
- 41 Iz prethodno navedenoga proizlazi da je nacionalna odredba kao što je to ona o kojoj je riječ u glavnom postupku, promatrana zasebno, takve naravi da bitno povređuje temeljno pravo na djelotvoran pravni lijek i, u konačnici, temeljno pravo na intelektualno vlasništvo, koje uživaju nositelji tih prava, te da ona stoga ne poštuje zahtjev osiguranja pravedne ravnoteže između različitih temeljnih prava koja se odvajaju u članku 8. Direktive 2004/48/EZ.
- 42 Međutim, ipak je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri postoje li, ako je primjenjivo, drugi načini ili pravna sredstva koji bi nadležnim nacionalnim tijelima omogućili da nalože pružanje potrebnih informacija koje se odnose na identitet osoba koje su obuhvaćene člankom 8. stavkom 1. Direktive 2004/48/EZ s obzirom na posebna obilježja svakog slučaja, u skladu s uvodnom izjavom 17. te direktive.
- 43 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 8. stavak 3. točku (e) Direktive 2004/48/EZ treba tumačiti na način da se protivi nacionalnoj odredbi kao što je to ona o kojoj je riječ u glavnom postupku, koja neograničeno i bezuvjetno dopušta bankovnoj instituciji da se pozove na bankovnu tajnu radi odbijanja pružanja informacija o imenu i adresi vlasnika računa prema članku 8. stavku 1. točki (c) te direktive.

Troškovi

- 44 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (četvrto vijeće) odlučuje:

Članak 8. stavak 3. točku (e) Direktive 2004/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o provedbi prava intelektualnog vlasništva treba tumačiti na način da se protivi nacionalnoj odredbi kao što je to ona o kojoj je riječ u glavnom postupku, koja neograničeno i bezuvjetno dopušta bankovnoj instituciji da se pozove na bankovnu tajnu radi odbijanja pružanja informacija o imenu i adresi vlasnika računa prema članku 8. stavku 1. točki (c) te direktive.

Potpisi